

Mál nr. 21/2019**M og
V vegna lögboðinnar ökutækjatrýggingar bifreiðarinnar X****Ágreiningur um hvort beri að endurskoða bótauppgjör vegna líkamstjóns.****Gögn.**

Málskot dags. 9.01.2019 ásamt fylgiskjölum 1-34

Bréf V dags. 21.2.2019.

Athugasemdir M við bréf V, dags. 26.2.2019.

Málsatvik.

Hinn 11. desember 2009 varð M fyrir slysi þegar bifreið X var ekið aftan á bifreið hans. Í kjölfar þess gekkst M undir örorkumat, og var niðurstaða þess sú að hann hefði hlotið 7 stig í miska og 10% varanlega örorku. Tjónið var gert upp úr ábyrgðartryggingu X, með „fyrirvara um varanlegar afleiðingar slyssins“ hinn 17. maí 2011.

Í kjölfar þess fór heilsa M versnandi og hann taldi að varanlegur miski og örorka hefðu verið vanmetin. Gekkst hann því undir nýtt mat og samkvæmt matsgerð sem var skilað hinn 15. október 2017, var varanlegur miski 10 stig og varanleg örorka 15%. Hinn 10. janúar 2018 hafnaði V frekari bótakröfum vegna slyssins, á grundvelli þess að fyrirvarinn sem gerður hefði verið við upphaflegt bótauppgjör fæli ekki í sér að M hefði áskilið sér rétt til endurupptöku bótaákvörðunar á grundvelli þess að fyrri mat kynni að vera rangt, heldur aðeins ef síðari breytingar leiddu til aukningar á varanlegum miska eða örorku. Í kjölfar þess var viðbótarspurning lögð fyrir matsmenn, varðandi það hvort síðari breytingar á heilsufari M hefðu leitt til hærra mats á miska og örorku.

M byggir á því að hann eigi því rétt til frekari bóta og fer fram á úrskurð nefndarinnar um greiðsluskyldu V á grundvelli fyrirliggjandi matsgerðar.

Í bréfi sínu til nefndarinnar lýsir V því að félagið hafni kröfum M. Í fyrsta lagi sé það afstaða félagsins að krafa M hafi verið fyrnd hinn 1. janúar 2016. Í öðru lagi sýni umrædd matsgerð ekki fram á síðari breytingar sem leiði til frekari bótaréttar M, enda sé um að ræða mat á einkennum sem hafi verið til staðar allan tímann frá slysinu og séu einkennin því ekki síðar til komin.

Í síðari athugasemdum sínum mótmælir M því sérstaklega að krafa hans sé fyrnd, enda sé sú málsástæða V of seint fram komin, þar eð V hafi, fram til 21. febrúar 2019 tekið efnislega til varna í málinu. Þá hafi V hafnað kröfu M hinn 10. janúar 2018, og þar eð M hafi skotið ágreiningnum til úrskurðarnefndar í váttryggingamálum innan árs frá því tímamarki sé krafan ekki fyrnd.

Álit:

Af málatilbúnaði M í málskoti hans til nefndarinnar má ráða að krafa hans um endurupptöku bótaákvörðunar sé reist á fyrirvara sem gerður var við upphaflegt bótauppgjör, en ekki á ákvæði 11. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993. Fyrirvari sá er M gerði hinn 17. maí 2011 við tjónskvittun vegna umrædds slyss er almenns eðlis, og ekki virðast hafa verið gerðar sérstakar athugasemdir við tiltekna þætti í matinu sem þá lá fyrir og uppgjör var grundvallað á. Þannig verður fyrirvarinn ekki skilinn sem svo að hann feli í sér sjálfkrafa rétt til endurupptöku á grundvelli þess að fyrri mat sé rangt. Því getur fyrirvarinn aðeins falið það í sér að M áskilji sér rétt til að krefjast frekari bóta ef síðar verði ófyrirséðar breytingar á heilsufari hans sem leiði til þess að varanlegar afleiðingar af völdum slyssins verði meiri en gert var ráð fyrir við uppgjör milli aðila, þ.e. að skilyrði 11. gr. skaðabótalaga séu uppfyllt. Er sá skilningur í samræmi við ítrekaða dómaframkvæmd, t.a.m. dóma Hæstaréttar í málum nr. 391/2015, 576/2013 og dóms Landsréttar í máli nr. 533/2018. Þannig verður ekki séð að umræddur fyrirvari leiði til annarrar réttarstöðu en leiðir af ákvæðum 11. gr. skaðabótalaga en þar segir að skilyrði endurupptöku ákvörðunar um bætur fyrir varanlegan miska eða örorku að kröfu tjónþola, sé að ófyrirsjáanlegar breytingar hafi orðið á heilsu tjónþola þannig að ætla megi að miskastig eða

örorkustig sé verulega hærra en áður var talið. Samkvæmt lagagreininni er því ekki nægilegt til endurupptöku að örorkustig reynist hærra en áður var gert ráð fyrir.

Af þeim gögnum sem lögð hafa verið fyrir nefndina, þ.á.m. matsgerð dómkvaddra matsmanna frá 15. október 2017, svo og matsgerð þeirra dags. 5. desember 2018, verður ekki ráðið með óyggjandi hætti að um ófyrirsjáanlega breytingar á heilsufari hafi verið að ræða, enda virðist helst um að ræða versnun einkenna sem þegar voru til staðar við mat það sem bótauppgjör aðila grundvallaðist á. Verður því ekki talið að skilyrði 11. gr. skaðabótalaga séu uppfyllt hvað þetta varðar.

Samkvæmt öllu framansögðu er það mat nefndarinnar að M hafi ekki sýnt nægilega fram á að hann eigi rétt til frekari bóta en þeirra sem greiddar voru í bótauppgjöri sem fram fór milli aðila hinn 17. maí 2011. Gerist þá ekki þörf á að taka til skoðunar hvort krafa hans hafi fallið niður fyrir fyrningu.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á frekari bótum fyrir líkamstjón úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar X hjá V.

Reykjavík 12. mars 2019

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson, lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.